

kelők megtámadására küldtek ki, a fölkelők csaknem teljesen lemészárolták. A fölkelők folytatták előnyomulásukat Durazzo felé. A kormány csapatait a fölkelők több oldalról támadták meg egyszerre és a sűrű golyózáporban a mirditák és malisszorok egész sorai estek el. Akik közülök életben maradtak, azok fogságba kerültek. Durazzo elestét minden órában várják.

Rómából jelentik: Durazzóból ideérkezett jelentés szerint a város elesett. A hírt más oldalról még nem erősítették meg.

Dillon dr., a Daily Telegraph haditudósítója jelenti Durazzóból, hogy Thomson ezredesét minden valószínűség szerint árulók gyilkolták meg.

A római Agenzia Stefani jelenti Durazzóból szerda este tíz óra harminc perces keltezéssel: A harmadik támadásnál ezertöszáz mirdita Issa Boljetinac vezetésével zárt sorokban fölromlott a Sijakba vezető úton, egészen az első magaslatokig, ahol a sikszágon eloszlottak. Jobbról-balról egy-egy ágyut irányoztak a rasszuli magaslatokra. A fölkelők megvárták, míg a mirditák lőtávolságba kerültek és megkezdték a támadást. Először egy golyószóróval operáltak, aztán lementek a halmokról egészen a Fehér-tóig és bekerítették a mirditákat. A mirditák megfutottak. Akik nem tudták a laguna fölött levő hidra jutni, a vízbe ugrottak és belefutak. A többieket a fölkelők körülfozták és lemészárolták.

Este nagy pánik volt Durazzóban, mert híre terjedt a mirditák verességének. A mirditák nagy rendetlenségben menekültek, még sebesülteiket sem tudták magukkal hozni. Lovas csapatok föl akarták tartóztatni a menekülőket az úton, de nem sikerült. A mirditák az első

védelmi árkokba vették magukat, a vár közvetlen közelében. Egy ágyut a fölkelők kezére jutott, egy másik megsérült, de visszahozták. A fölkelők nem nyomultak a városba. A sikon maradtak, ahonnan estig tovább tüzeltek, először hevesen, aztán gyöngébben.

Egy hollandiai tiszt vezetésével több ágyut állítottak föl és estig gránátokat lőttek ki. A mirditákat a sikon újra harcra akarták lelkesíteni, de a mirditák vonakodtak tovább harcolni. Kijelentették, hogy ők csak Durazzo védelmére hajlandók, támadásra nem és elsáncolták magukat az árkokban. Becslések szerint kétszáz mirditát megöltek.

Rómából jelentik: Az esti lapok durazzói jelentése szerint a fölkelők ultimátumban felszólították Wied fejedelmet, hogy huszonnégy óra alatt hagyja el Albániát, különben megostromolják a várost. Wied fejedelemnek elhatározott szándéka, hogy Durazzóban marad, akár mi történik. Az osztrák-magyar és olasz haditengerészek kitünően védik a konakot. Az olasz lapok azt követelik, hogy Olaszország váljon külön az albán kérdésben a monarchiától.

Szasszonov, mint jós. Szasszonov o.osz külügyminiszter ezuttal jósól, még pedig elég érdekeset. Ugyanis egy román politikai személyiséggel folytatott beszélgetésben a török-görög konfliktus fenyegető fordulatáról aggódva nyilatkozott most. A miniszter valószínűnek és közelinek mondotta azt, hogy Görögország annektálja a török szigeteket. Természetesen ez a jóslás is olyan, mint amelyeket nem külügyminiszterek mondanak: vagy beválik, vagy nem. Mi azt jósljuk, hogy: nem.

Darányi elnöki megnyitója a temesvári kongresszuson.

(Saját tudósítónktól.) Kikiüldött munkatársunk részletesen ismertette csütörtöki számunkban a gazdák temesvári kongresszusának eseményeit. Jeleztük tudósításunkban, hogy egész terjedelmében közölni fogjuk Darányi Ignác v. b. t. t. elnök beszédét. Sokszoros érdekessége és jelentősége van ennek ma, amikor a vámszerződés megnyitása előtt állunk, amikor merkantilisták és agráriusok még mindig harcban állanak, nem tudván megtalálni azt a középutat, amelyen az ország agrárjellege kiegyensúlyozást nyerne az amugy is nehezen előrejutó ipar és kereskedelem érdekeivel. Darányi beszédét egy lap sem közölte egész terjedelmében, hisszük tehát, hogy szolgálatot teszünk vele. A beszéd első része:

Mélyen tisztelt nagygyűlés! Igaz örömmel üdvözlöm itt önöket, akik minden várokozson felüli számban megjelentek. Fognak ugyan hangok emelkedni, amelyek ennek az ezer és ezer embernek a gyülekezését fölöslegesnek fogják mondani, mivel Magyarország amugy is mezőgazdasági állam, amelyben a mezőgazdaság a vezető szerepet játsza és ahol a mezőgazdák egzisztenciájuk biztos alapon nyugszik. Ezek a nagygyűlések azonban azért szükségesek, hogy ennek a feltevésnek a hamis alapját kimutassuk.

Magyarország vitathatatlanul elsősorban agrárállam, de egyáltalán nem felel meg a valóságnak és önámítás volna azt állítani, hogy nálunk mindig és minden tekintetben a mezőgazdaság és annak érdekei a vezető motívumok. Kútszóleg — azt meg kell engednünk — a helyzet látszata csalóka, mert csak látszólag esik a mezőgazdaság döntő sulya a mérlegbe. Aki azonban képes a dolgok legbensőbb lényegét kikutatni, a sokféle jelenséget megfigyelni és a mi és más közigazdasági tényezők érdekében hozott áldozatok között párhuzamot vonni, az nem fogja önmagát ámitani, hanem be kell ismernie, hogy erre az egyesülésre szükségünk van, ha nem akarunk egészen alul maradni.

Nem egyesek érdeme és munkája volt, hanem egész nemzetünké, hogy a magyar

Ismerkedés.

Irta: Molnár Jenő.

(Blau és Weisz egymásnak háttal ülnek egy kávéházi asztalnál. Előttük egy-egy pikkoló. Mindkettő újságos olvas. Balu egy mozdulattal megérinti Weiszot. Weisz dühösen pislant rá oldalvást és morog. Azután Weisz érinti a karjával Blaut. Blaut felfortyant.)

Blau. — Micsoda egy kávéház ez! Az ember nem tudja nyugodtan olvasni a mexikói háborút.

Weisz (anélkül, hogy ránézne.) Maga még csak ott tart? Én már kiolvastam azt, hogyan lett Törökbálinton egy leányból fiu.

— (Még mindig háttal.) Engem csak a nagy politika érdekel. A lord Aszkvit, a Poinczaré, a Hamberlain, a Gubi Deszlisz...

— (Felüti a fejét.) Pardon, ki maga?

— Előbb maga fogja magát leleplezni. Ne interpipellájon, hanem feleljen!

— Weisz vagyok, a Grünbaum és Kohn-tól.

— Blau vagyok, a Bélastein és Belvedertől.

— (Leteszi a lapot.) Na, ez igazán érdekes. És mi ültünk így egymás mellett.

— Én tőlem ülhetne másutt is. Mi az érdekes abban, hogy mi egymás mellett ültünk? Az lenne az érdekes, ha a Roczkefeller ülne itt mellettem vagy az Eszterházy herceg, vagy a Lánzy Leó vagy a lovag Freztadtler. Még a Gelléri Mórba is belemegyek, a Lux Terkába is belemegyek... De mit akar maga?

— Kérem, kérem. Én egy rendes ember vagyok, egy honett ember. Minden hónap-

ban egyszer fürdök és tyukszemet vágatok, minden héten mosom a nyakamat, minden (nyel egyet) inget váltok, rendesen járok a kávéházba, szabadjegyem van az állatkertbe és a földalatti villamosra, az utcán balra tartok... Mit akar tőlem? Én egészen korrekt dzsentleman vagyok!

— De azt persze nem tudja, mi megy most végbe a távoli Keleten. Nna, — és ez az, a távoli Kelet, ami máma az intelligenciát teszi.

— A távoli Kelet? Na hallja, örülök, hogy egyszer már onnét szerencsésen elkerültem. Egyszer... mikor is?... ha rosszul emlékszek, ötezerhatszázhetvenhét esztendeje. Hagyjon nekem békét azzal a távoli Kelettel.

— Hát vegyük a távoli Nyugatot. Velem lehet beszélni. Nna, mit szól a távoli Nyugathoz. Most bizonyítsa be, hogy maga egy intelligens, korrekt dzsentleman.

— A távoli Nyugaton sok minden történik. Teszem azt, máma jött meg egy fiatalember Nyugatról, igen, a nyugatiról, aki meg akarja kérni a leányomat, mit szól hozzá, micsoda vakmerőség! Egyenesen a Nyugatról jön. Mintha nem jöhetett volna a Délről, a délről vagy a központiról!

— Ez mind levegő! Bizonyítsa be nekem azt, hogy maga intelligens, hogy érdemes volt magával megismerkedni, mert ne higgye, hogy én mindig ide járok. Én megfordulok nagyon előkelő körökben, a multkor is ottan láttam engem az Andrássy Gyula gróf palotáján — előtt és még Vázsonyi is meghallgatja, amit mondok... igen, a napokban mentem föl hozzá egy dolgoban. Mert képzelje csak, micsoda disznóság, a főnököm följelentett... (Észreveszi magát.)

Hát, mondom magának, a Vázsonyi, az a nagy Vázsonyi, a delegát, is meghallgatja, amit én neki mondtam.

— És mit mondott ő magának?

— Hát... hm... hogy is kezdjem?... Elbeszélgettünk a külpolitikáról, ami tudja, egy kicsit — hogy is mondjam — sűrölja a belpolitikát. És ami ezt illeti, a belpolitikához hozzátartozik az igazságügy is, az igazságügyhöz a törvényszék... De miről is beszélék itt magának? Elsősorban is a Berchtoldról mondtam meg neki a véleményemet. Tudja, ez a Berchtold egy rettentő ember. Már három éve utazik a Bélastein és Belveder cégtől, akit én is képviselek és még mindig áskálódik ellenem. Hát megmondtam a véleményemet erről a Samuról...

— Miféle Samuról?

— Hát nem mondtam?... A Berchtold Samuról. Persze ebből lett egy nagy kontrabont. Én, mint képviselő — a Bélastein és Belvedertől a képviselő — nem hagytam magam. Egy képviselővel nem lehet csak úgy (az ujjával mutatja) elbánni. Egy képviselőnek jogai vannak. És ezt megmondtam a Vázsonyi képviselő urnak is.

— És mit mondott ő?

— Azt mondtá, legfőlebb megszenvedek a jogaimért. Csak még azt sem mondtá meg bizonyosan, hány esztendeig.

— Szép tőle. Milyen finom, kiméletes uriember! De hallja csak Blau, akkor mit henceg maga itt azzal a Hamberlainnel, meg azzal a többi nagykereskedővel... Mért nem mondja maga nekem egyszerűen, becsületesen: én egy sikkasztó vagyok! (Dühösen.) Kikérek! (Szelidebben.) Még a vizsgál-

sen.) Kikérek! (Szelidebben.) Még a vizsgál-